

N:o 58.

Af herr **O. Wikström**, om ändrad lydelse af § 39 utsökningslagen.

På framställd förfrågan, huruvida person, som i öfverensstämmelse med bestämmelserna i 30 kap. 5 § rättegångsbalken för fullföljd i högsta domstolen af talan mot hofrättens dom i taka händer nedsatt det till utgifvande ådömda belopp, derigenom vore ovilkorligen fredad från motpartens kraf, till dess slutlig dom fallit, har i uppsats med öfverskriften »Verkan af deposition till fullgörande af hofrätts dom» en författare på det juridiska området gifvit nekande svar och dervid anfört:

»Medelst nedsättning i taka händer af utdömda beloppet bereder man sig visserligen tillfälle att draga hofrättens dom under Konungens pröfning, men såsom af 39 § utsökningslagen framgår, utgör dylik nedsättning icke hinder emot utmätning på grund af hofrättens dom. I nämnda § heter det nemligen:

»Ej må dock utmätning — — ske — — å hofrätts dom, der gäldenären styrker, att han, på sätt i 30 kap. R. B. föreskrifves, sin rätt till talan mot domen förvarat och till fullgörande deraf hos Konungens befallningshavande eller utmättningsman nedsatt penningar, svarande mot hvad dömdt blifvit.»

Här nämnes sålunda icke jemväl nedsättning i taka händer. Motiven utvisa, att det i berörda lagrum afsedda undantag från utmätning för hofrätts dom ansetts böra medgifvas endast då den tappande för domens fullgörande gjort nedsättning i allmänt förvar (se N. I. A. Afd. II 1877 N:is 3 och 29). Att icke undantaget utsträckts till det fall, då nedsättningen skett i taka händer, synes föga rimligt, då äfven vid sådan nedsättning den vinnande jemlikt 30 kap. 5 § R. B., är berättigad att på förhand lyfta det nedsatta mot pant eller borgen för återbäring, i fall domen ändras, samt

*Bih. till Riksd. Prot. 1894. 1 Saml. 2 Afd. 2. Band. 15 Häft. (N:is 58—65.)*

lagens bestämmelse om taka händer så uppfattats, att mottagaren bör vara vederhäftig för nedsatta beloppet.»

Under åberopande häraf tillåter jag mig endast tillägga, att i 5 § af kongl. förordningen om utsökningslagens införande och i 40 § af samma utsökningslag numera förefinnas bestämmelser om lyftning af hvad till fullgörande af hofrätts dom blifvit nedsatt, antingen det skett i taka händer eller icke; att genom det tillägg, som här nedan föreslås, någon olägenhet icke tillskyndas den i hofrätten vinnande, då han äfven för att få lyfta utmätt lös egendom enligt ofvanberörda § 40 är pliktig att ställa pant eller borgen, och att genom något stadgande i lag synes böra förekommas, att den i hofrätten tappande om ock endast för någon tid skulle blifva nödsakad att två gånger eller dubbelt utgifva det genom hofrätts icke laga kraftvunna dom ådömda belopp.

I syfte att från utmätning freda den tappande, som uti ifrågavarande fall ådömda beloppet i taka händer nedsatt, får jag alltså föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att 39 § i utsökningslagen den 10 Aug. 1877 skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Är betalningsskyldighet någon ålagd, ege utmätningssman, utan särskildt bemyndigande, hos den tappande verkställa utmätning, ändå att ändring i domen sökes. Ej må dock utmätning å underrätts dom ske förr än den vunnit laga kraft, der den, som tappat, ställer pant eller borgen för hvad honom ålagdt är, så ock för skada, som genom uppehållet vållas kan, ej heller å hofrätts dom, der gäldenären styrker, att han, på sätt i 30 kap. rättegångsbalken föreskrifves, sin rätt till talan mot domen förvarat och till fullgörande deraf hos Konungens befallningshafvande eller utmätningssman eller i taka händer nedsatt penningar, svarande mot hvad dömdt blifvit.»

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles och att detsamma måtte åt föreslagna tilläggsbestämmelsen gifva den härifrån afvikande lydelse, som möjligen kan anses lämpligare.

Stockholm den 27 januari 1894.

Osw. Wikström.